

TRĂM NĂM TÌNH CŨ LÀ KHÔNG HẬN

(Nhật Ký TTBG) (Bài 4)

*Ôi ! Lòng ta sao buồn khôn nguôi
Niềm u uất trôi theo tháng ngày buông xuôi
Há vì cơm áo chẳng no lành
Há vì đời không ai mắt xanh ?...
(Thơ Vũ Hoàng Chương)*

Dù vậy, không phải lúc nào cũng chỉ là lạnh lùng đau khổ, có khi Sơn còn tỏ lộ tình cảm một cách kín đáo cho tôi.

*/ Đêm Noel 1970, từ 5 giờ chiều, Sơn đã ăn diện đúng mốt, miệng xúc bằng nước the thơm phức, rồi bảo tôi:

"Đêm nay trong căn cứ Không Quân có cái dạ vũ, anh phải vào dự, em bầu bì mệт mỗi, chứ nếu không, anh đã đưa em theo".

Lúc ra cửa, Sơn đứng lại nhìn tôi, vẻ ái ngại:

"Hay là anh ở nhà với em? Thấy em tội quá! Nếu không làm vợ anh, em đâu phải nằm nhà trong đêm Giáng Sinh nhộn nhịp thế này. Còn biết bao cuộc vui chờ đợi, bao người đàn ông sẵn sàng đưa đón!"

Tôi cười:

"Em cảm ơn đã nghĩ giùm em điều đó. Sơn cứ đi dạ vũ với bạn gái –bởi vì một người như Sơn làm sao không có bạn gái. Em không muốn Sơn ở

nhà. Thà Sơn đi, rồi có lúc nào nhớ đến em, em cho vậy là đủ, còn hơn nhìn thấy Sơn ở nhà với tâm trạng nuối tiếc một cuộc vui ở xa."

Lúc 9 giờ tối, bỗng dung thấy Sơn về. Tôi hỏi có phải rằng buổi dạ vũ đã chấm dứt? Sơn lắc đầu:

"Không, nó còn kéo dài quá khuya nhưng phần anh, nghĩ đến em nằm nhà một mình, anh thấy tội quá nên bỏ về đây với em."

Rồi chở ba trên chiếc xe lambretta màu trắng, Sơn đưa tôi và một cô bạn gái ngụ cùng nhà ra Ngã Sáu ăn bún.

Khi xe lên dốc cầu Trương Minh Giảng, Sơn quay nghiêng nhìn tôi, cười bảo:

"Con ngựa già của anh không phải chỉ chở ba mà là chở bốn mạng người nên nó thở ịch!""

Lúc trở về, Sơn đã cùng đám sinh viên thuê hai phòng bên cạnh, gày sòng Domino mà đánh với nhau suốt đêm Noel.

*/ Có lần Sơn đột ngột hỏi tôi:

"Sao không bao giờ anh nghe em nói em yêu anh?"

Tôi lặng im, không đáp.

*/ Một bữa, Sơn lại hỏi:

"Đàn bà thường bản chất tò mò, hay lục bóp lục ví chồng. Tại sao không bao giờ anh thấy em làm vậy?"

Tôi cười:

"Có hai lý do: Thứ nhất, điều đó biểu lộ sự thiếu giáo dục. Thứ hai, em sợ sẽ nhìn thấy trong ví Sơn có tấm ảnh một cô gái nào. Em không muốn tự mình đi tìm cái khổ qua hành động tò mò ấy. Chẳng thà mang ảo tưởng Sơn còn thành thật với em, em ít khổ hơn."

*

**

Kỷ niệm chúng tôi chỉ vậy. Ngán ngủi, ít oi, nhưng cũng có nhiều cái đẹp. *Điểm kỳ diệu chính là từ một cái bào thai qua đến một hình hài bé nhỏ, Noel đã làm biến hóa tất cả trong tôi.* Sự "chịu đựng, hy sinh" từng được Sơn ca ngợi trong những tháng sống chung ở Trương Tấn Bửu, bây giờ xem ra nẩy nở nhiều hơn theo từng cái cười, cái mỉm trên mặt đứa con bé nhỏ. Những thống khổ ném trải hơn một năm qua đã tạo cho tôi ý niệm đơn giản "*Hạnh phúc chỉ là những gì nhỏ nhẹ đang hiện hữu chung quanh.*"

Một người-đàn-bà-tôi-nhẫn-nhục so với người-con-gái-kiêu-hãnh Sơn từng gặp thời gian thứ nhất quả thật đã có rất nhiều khác biệt. ***Ở tôi manh nha nỗi muốn dừng lại cuộc đời trong vai trò người vợ,*** cái điều thật lạ với con người luôn đặt lên hàng đầu tình yêu cho âm nhạc, thiên nhiên và những bước lãng du.

Sự hiện hữu của Noel khiến tôi gần gũi càng nhiều hơn với người đàn ông ấy. Tình thương cho đứa con đã làm nẩy sinh thêm giữa trái tim "*một tình cảm khác*" cho Sơn.

Nhưng rồi tự hỏi, với cái hiện tại đối nghịch, Sơn thì "*không có gì trong tay*", còn tôi, "*một trời tự do thênh thang đang trở lại*", liệu rằng cả hai có đủ kiên định để duy trì tình yêu cho tới cuối đường kết hợp? Liệu hình ảnh Noel có đủ sức mạnh để giúp cả hai giữ vững niềm tin cho nhau trước những rào chắn của lễ nghi hay danh dự gia đình?

Ôi! Không ai biết được việc gì sẽ xảy ra cho mình phút giây kế tiếp. Tôi cũng vậy. Mỗi khi ý tưởng dẫn đến ngõ cụt bằng những câu hỏi như trên thì lại nghe lòng quặn thắt trước một linh cảm không suông cho vận mệnh của riêng tôi và Noel.

□

(Tiếp bài 5)

□